

A tu, mort.

Conscient que habito un sac de vísceres combustibles, fluint cap a un final desconegut, però malauradament final. Intento mirar-te cara a cara a tu, mort; tremenda donzella, amantis esperadora darrere de la ranera.

A tu, mort, et diria prou! Però vindràs quan vulguis i marxarem juntes, això ho sé del cert. T'he vist en un bon grapat d'ocasions. Jo vestida de blanc a voltes ajudant a que vinguis, altres vegades evitant la teva arribada de la manera més perpendicular que he pogut. Em consta que mai te'n vas amb les mans buides. Un dia les tindràs plenes de mi, i també del mi dels meus estimats.

En aquell moment, quan vinguis, ser i estar ja serà passat i només hi haurà repòs. Però no hi ha repòs sense despertar, l'essència del mot repòs porta intrínsec un futur ple d'activitat. Què és sinó un recés? Un instant per agafar forces i continuar endavant. Però llavors, quan tu vinguis, ja no hi haurà endavant per mi. -Descansi en pau- una altra fal·làcia balsàmica, una més que t'envolta.

No vull trobar-me en un jo no futurible. Intento una pugna inútil per l'eternitat abraçant l'arquetip de la immortalitat, coneixedora que la teva arribada dissoldrà el meu jo en un cos caduc i inert.

Diuen que la mort no existeix perquè quan arriba jo ja no hi soc, i em pregunto si no és al revés. Què més hi ha a part de la mort? Res més lacònic i absolut, res que em modifiqui més. El meu jo, ja no importarà, ja no SERÀ, tan sols seré un passat, perfet d'indicatiu o plusquamperfet, què importa! Ara conjugo tot això en futur, perquè quan vinguis ja no ho podré fer.

El deix més penós, no ser, no existir, tan sols final. Bocins estel·lars, adob d'arbres mil·lenaris, cendres al mediterrani o caixa de pi. Ambivalències absurdes, permanències inexistent. Més bàlsams per al meu no futur, probablement un bon calmant per als que queden. Quan et penso em reconec egoista, quin lloc ocupen els altres en el meu no-ser-en-el-món?

I així, sense mai fer-me amiga teva, camino al teu costat, et veig en moltes mirades i en molts informes. A tu, la innombrable i la dels mil sobrenoms: exitus letalis, mal pronòstic, evolució tòrpida, aturada cardiorespiràtoria, final infaust o la dels mil remeis per allunyar-te: desfibril·lació, adrenalina o àcid hialurònic. Tan és, quan despertem i baixem del cim, seguiràs allà, impertorbable.

A tu, mort, deixa'm jugar encara a pensar que vindràs tard, que quan arribis ja et tindrè assumida i coneixedora, que et donaré la mà i marxaré a gust amb tu, jo i les meves vísceres cansades de viure. A voltes pensaré en els que t'has endut, o potser en les vegades que t'he invocat. Dona'm temps, si el rellotge m'és amic i les hores em són veloces.

Mai sé si serà l'última vegada que abracci algú però, si tinc la sort de veure't venir, trobaré un petit futur abans de tu, per a les últimes abraçades i potser només d'aquesta manera, si em dones temps (bo), et podré perdonar; a tu, mort.